

»Vidiš Ančka«, jej odvrne mama,
 »Penica ne bo kosila sama;
 V gnezdcu tam na skedenj je zletela,
 Tam jo čaka deca že vesela;
 Deca v gnezdcu mora še ostati,
 Ker premajhna še ne zna letati;
 Mamica jej hrano skupaj nosi,
 Kar ostane, to pa sama kosi.
 Gladna raje penica ostane,
 Da mladiči niso jej brez hrane.«

J. Krek.

Rebus.

Brez „a“ je z „a“ ot

Opomin'k
 pridnosti

Uganke in šaljiva vprašanja.

1. Kdaj dva dni zapored dežuje?
2. Kdo zna vse jezike?
3. (Za mlade kuharice:) Kako se goveje meso najbolje sveže (frišno) ohrani?
4. Koliko ima zajec dlake v repi?
5. Kdo ima nos pod nogami?
6. Kteri vol je znotraj in zunaj kosmat?
7. Koliko sta si različna dežnik in vojščak?
8. Zakaj je Bog v raju klical: »Adam, kje si?«
9. Kaj mora človek vselej storiti, predno hoče vstati?
10. Neki oče je imel štiri sine. Le-ti so šli orat; a zmotili

so se ter ves gnoj navozili in raztrosili na sosedovo njivo. Spoznavši zmoto, se nič kaj ne prestrašijo, marveč vsaki za en ogel njivo zagrabijo, kakor bi bila rjuha in stresejo ves gnoj na domačo njivo.
 — Ali je to laž?

Smešnice.

1. »Nacek!« — vprašajo mati svojega sinka, ko je iz šole prišel, — »zakaj se pa danes tako kislo držiš?« — »Zato, ker sem

tako hudo nesrečen,« napol jokaje odgovori. »Le mislite si, kakšno nesrečo imam. Toliko sem se trudil, da bi ne bil nič več najzadnji v šoli; na, zdaj mi pa umrje Pikčev Jakec, ki sem ga bil lansko leto srečno prekosil. Zdaj sem pa spet zadnji!!«

2. »Kaj je neki to, kar se mi v prsih tako zelo trese?« vpraša vojak svojega poveljnika pred vojsko. »To je srce«, mu poveljnik odgovori. »No, potlej me pa od glave do prstov na nogi ni drugzega ko srce, kajti veš se tresem!«

3. Pek in čevljar sta se pričkala, katerega stan je častniši. — »Kaj bi govoril«, reče pek, »moj stan je gotovo častniši od tvojega, kajti, kar jaz napravim, pride vse *na* mizo, kar pa čevljar naredi, gre vse *pod* mizo!«

4. Deček pride iz šole domu in oče ga vprašajo, kaj da so brali v zgodbah sv. pisma in kaj da mu je bilo najbolj všeč. Sinek odgovori, da mu je bilo izmed vsega najbolj všeč to, kako je egiptovski Jožef, o katerem so danes brali, gori na strehi sedel. »Kaj,« — ga začudeno vprašajo oče — »egiptovski Jožef na strehi sedel?! Kje pa je to zapisano?« — »Tukaj!« zakliče šolar, odpre knjigo in bere: »In ta (gospodar) ga je postavil čez vso svojo hišo«. Oče nekaj zagodrnjajo, menda so rekli: »Prismoda!«

5. »Oče, gospod učenik so nam v šoli rekli, da ima človek možgane v glavi, naš stari oče imajo pa bombaž«. — »Kako to?« — »Saj vidim, da jim pri ušesih ven gleda«.

Govorite čisto slovenščino!

Ze večkrat sem slišal otroke, ki so se pogovarjali sicer lepe in pametne reči; a vendar mi ni bilo govorjenje popolnem všeč. In zakaj ne? Zato ne, ker niso pravilno govorili; v enomer so tuje besede primešavali naši mili materinščini. Olga je n. pr. rekla: »Johana je bila štrafana, ker je v avfgabi toliko falarjev naredila«. Andrejček se je pobahal: »Jest sem pa frej od zinkštunde, ker imam fovš štimo pa nič gehêra«. In tako je šlo dalje vse navskriž: štenge, arbajt, cimer, ponk, grifelj, plajštift, feder itd. itd.

Otroci! tega se morate odvaditi. Povsod, pri vsih narodih se olikani ljudje prizadevajo, svoj jezik lepo in čisto govoriti. Nikar ne mislite, da je to tako težko. Kakih sto besedi spremenite, pa je vse! — Če me boste »po orengi« zjezili, vam bom pa res vse »falarje« skup zbral pa še »drukati pustil«.